

baner, blive brugte. Jeg vil, foranlediget heraf, rette en Forespørgsel til den højtærede Trafikminister, idet jeg indskyder i Parantes den Bemærkning, at det glæder mig, at den nuværende Trafikminister ikke alene var Medlem af det omtalte Udvalg, men endog dets Ordfører. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om han ikke er af den Opfattelse, at vi bør fremme disse Anlæg i Overensstemmelse med de Forudsætninger, paa Grundlag af hvilke selve Jernbaneloven er givet. Det er mit Haab, at den højtærede Trafikminister vil erklære, at disse Anlæg bør nyde Fremme, saaledes som det var det daværende Udvalgs og Folketingets Mening.

Den højtærede Formand har jo nu skaffet os det kriminelle Ord ud af Debatten, og det kan være rigtigt. Men jeg kan dog ikke undlade at sige, at naar det ærede Medlem (Ellinger) i Gaar brugte saa stærkt et Udtryk om den Jernbanepolitik, der blev drevet her i Folketinget, kunde man maaske ogsaa fra anden Side være berettiget til at bruge et noget lignende Udtryk om den Militærpolitik, som Højre, eller i hvert Fald visse Dele af Højre, fører. Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvad han mener om dette, at man her i Tinget er med til at gennemføre en Forsvarsordning, der koster de mange Millioner, som nu Gang paa Gang have været nævnte — jeg skal ikke gentage disse Tal —, at man af yderste Evne arbejder paa at faa denne Ordning gennemført, men saa rejser ud i Landet og siger om den samme Forsvarsordning — som bringer vore Finanser i Forfald —, at den er stridende mod sund Fornuft og faretruende for Landets Fremtid. Overfor en saadan Optræden, en saadan Politik er der adskillig mere Grund til at bruge stærke Ord end om den Jernbanepolitik, som Folketinget har ført.

Jeg vil derefter, inden jeg slutter, udtale min Tilslutning til den Opfordring, som det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Stauning) i Gaar fremsatte om en Revision af Jagtloven. Vi, der bo paa Sjælland, have navnlig Lejlighed til at stifte Bekendtskab med den nuværende Jagtlovs store Mangler. Hvis den vedkommende ærede Minister vil gøre sig bekendt med dens Skavanker ved Selvsyn, vil jeg bede ham gøre en lille Afstikker ned til Næstvedegnen, til Karrebæk Sogn. Der ligger der nede et Gods, Saltø, som ejes af Baron V. C. A. Plessen. Han er Søn af en Mand, som ganske vist er død, og man skal maaske ikke sige noget slemt om de afdøde, men som jeg, efter hvad der berettes om

ham, ikke har faaet noget særligt tilovers for. Før Krigen i 1864 intrigerede han, skønt han var dansk Godsejer, mod Danmark og bidrog sit til, at vi tabte den danske Del af Sønderjylland. Man skal jo ikke hjemsoge Fædrenes Synd paa Børnene, og jeg skal derfor lade den Side ligge. Den nuværende Ejer af Saltø, der saa godt som aldrig opholder sig her i Danmark, er ikke desto mindre bleven Ridder af Dannebrog, hvad der har vakt manges Forbavselse, thi han har ikke, mig bekendt, gjort det danske Samfund nogen som helst Tjeneste. Han er Kaptajn i den preussiske Marine eller har i alt Fald i lang Tid været det, og om det har været tilstrækkelig Grund til at gøre ham til Ridder af Dannebrog, at han under en eventuel Krig skulde være med til at skyde unge danske Mænd ned, ved jeg ikke. Denne Mand, der som sagt saa godt som aldrig opholder sig paa sit Gods, gav for et Par Aar siden Ordre til, at indenfor Godsets Omraade skulde Rævene fredes, saaledes at han, naar han næste Gang kom til Danmark, kunde faa etableret en virkelig Rævejagt. At dette er til stor Plage for mange Mennesker, ikke blot for hans egne Fæstere, som ifølge Lovgivningen maa finde sig i alt, men ogsaa for Egnens Befolkning, vil man let kunne forstaa. Jeg vil altsaa slutte mig til Opfordringen om en Revision af Jagtloven, og jeg forventer, at ærede Kolleger, der ved sidste Valg drog Landet rundt og forsikrede om os Socialdemokrater, at vi vare nogle slemme Mennesker, der ikke alene vilde tage Koen fra Husmanden, men ogsaa frarane Husmandens Kone hendes Høns, i særlig Grad ville arbejde med paa, at vi kunne faa Bugt med Rævene nede paa det sjællandske Gods.

Moltesen: Dette høje Ting nedsætter hvert Aar et Udvalg til Loves sproglige Affattelse. Det er en Tradition blandt de Medlemmer, der sidde i dette Udvalg, at sige til ethvert nyt Medlem, der afløser et andet: Du kan gerne gøre et Arbejde her, men der bliver ikke taget Hensyn til det. Dette Ting har komplimenteret det danske Sprog ved at nedsætte dette Udvalg, men man maa ikke tro, at Lovene siden dette Udvalg er blevet til, have faaet en anden Tone, end de havde forud. Det er nemlig saaledes — jeg har selv nogen Erfaring i saa Henseende —, at naar man i Udvalgene endelig er kommen ud over det reelle, der ligger Medlemmerne imellem, de principielle Spørgsmaal, og skal til den sproglige Affattelse, lader man enhver Omhu i saa Henseende ligge, det interesserer ikke. I Særdeleshed hvis der